

Concello do Porriño

Concello do Porriño
TABOLEIRO DE EDICTOS MUNICIPAL

25/08/2016
25/10/2016

DOCUMENTO:

Dato inicial de exposición:
Dato final de exposición:

de
Porriño, o

RESOLUCIÓN DA ALCALDÍA SOBRE INADMISIÓN DO RECURSO DE REPOSIÓN INTERPOSTO POLO SINDICATO CSI-F CONTRA AS BASES PARA A CONVOCATORIA PARA CONSTITUIR UNHA BOLSA DE EMPREGO PÚBLICO TEMPORAL A XEITO DE LISTAS DE RESERVA DE AUXILIARES ADMINISTRATIVOS INTERINOSE, E SOBRE A SUSPENSIÓN DA EXECUCIÓN DO ACTO IMPUGNADO SOLICITADA NO DEVANDITO RECURSO.

Asunto: Recurso de reposición.

Expediente: Relativo á convocatoria e bases para a creación dunha bolsa de emprego público temporal a xeito de lista de reserva de auxiliares administrativos interinos da escala de administración xeral, subescala auxiliar, grupo C, subgrupo C2 para atender as necesidades temporais e de interinidade do Concello do Porriño.

Departamento de: Secretaría.

DECRETO

VISTA a solicitude de suspensión formulada no Recurso potestativo de reposición interposto, mediante escrito R.E. nº 6745/29-7-2016, por D. Jerónimo Fernández Vicente como “Coordinador de la Administración Local de la Central Sindical Independiente y de Funcionarios (CSI-F) en la Provincia de Pontevedra”, no que di:

“1º.- Que con fecha de 21 de julio de 2016 fue publicado en el BOPPO, nº 139 el siguiente anuncio: Porriño, O. Bolsas de emplego. CONVOCATORIA PARA CONSTITUIR UNHA BOLSA DE EMPREGO PÚBLICO TEMPORAL A XEITO DE LISTAS DE RESERVA DE AUXILIARES ADMINISTRATIVOS INTERINOS...///...

2º.- Que por el presente escrito, y dentro del plazo de UN mes (...) interpongo RECURSO POTESTATIVO DE REPOSIÓN contra el citado acto (...)
Por lo expuesto, SOLICITO:

Que se tenga por presentado este escrito, se sirva admitirlo, y se tenga por interpuesto en tiempo y forma RECURSO POTESTATIVO DE REPOSIÓN contra LAS BASES PARA LA CONVOCATORIA PARA CONSTITUIR UNHA BOLSA DE EMPREGO PÚBLICO TEMPORAL A XEITO DE LISTAS DE RESERVA DE AUXILIARES ADMINISTRATIVOS INTERINOS., que fueron publicadas con fecha 21 de Julio de 2016 en el BOPPO Nº 139 y en la página web del Concello de O Porriño, SE RETIREN LAS MISMAS y se NEGOCIEN CON LA REPRESENTACIÓN SINDICAL.

OTROSÍ SOLICITO: que conforme al Art. 111 de la Ley 30/1992 de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común, se declare la SUSPENSIÓN DE LA EJECUCIÓN DEL ACTO IMPUGNADO dado que de la aplicación de las mismas se puede producir perjuicio para futuros aspirantes excluidos y a los ciudadanos en general.”

E tendo en consideración os seguintes,

ANTECEDENTES DE FEITO

Contra o citado acto se interpuxo o precitado recurso administrativo de reposición no que, entre outras cosas, solicita a suspensión do acto recorrido.

FUNDAMENTOS DE DEREITO

PRIMEIRO.- Con carácter previo a cualquier otra cuestión incluída a petición de suspensión do acto recorrido, debe examinarse se o se o sindicato recorrente:

Concello do Porriño

- a) En primeiro lugar, se acreditou a representación requerida mediante o citado R.S. 4022/9-8-2016, ao que hai que contestar o seguinte:

A Lei 30/1992, de 26 de noviembre, do Réxime Xurídico das Administracións Públicas e do Procedemento Administrativo común, no seu artigo 32.3 establece que “*Para formular solicitudes, entablar recursos, desistir de acciones y renunciar a derechos en nombre de otra persona, deberá acreditarse la representación por cualquier medio válido en Derecho que deje constancia fidedigna, o mediante declaración en comparecencia personal del interesado. Para los actos y gestiones de mero trámite se presumirá aquella representación*”.

Para a interposición do recurso interposto debe acreditarse específicamente a facultad de representación do comparecente a tales efectos, o que non foi acreditado ao interpor o curso polo que foi requerido pola alcaldía do Concello do Porriño para a emenda.

Dentro do prazo concedido ao recorrente ao día da data non consta no expediente que acredítase a representación requerida mediante o citado escrito da alcaldía do Concello do Porriño (R.S. nº 4022/9-8-2016), e por conseguinte non se pode ter por realizado o recurso de reposición pola falta da preceptiva representación legal, conforme dispón o precepto anteriormente citado.

Cuando o recorrente que a incurrido nun defecto procedural non o emende no prazo concedido para o efecto, como ocorre no presente caso se debe apreciar tal deficiencia coas consecuencias que procedan, incluso a inadmisibilidad, ao deber recaer sobre o recorrente as consecuencias dun vicio que ha podido e non ha querido ou sabido remediar.

- b) En segundo lugar, se ten lexitimación activa (interese lexítimo), e para responder a esta cuestión, que nos conducirá ou non á inadmisibilidad do recurso sen entrar no fondo do asunto, debemos ter en conta os pronunciamentos doutrinais e xurisprudenciais seguintes:

A ampliación da lexitimación activa no procedemento administrativo e no proceso produciuse, especialmente, mediante o recoñecemento do interese lexítimo como título lexitimador, que na súa concepción xurisprudencial aparece relacionado coa obtención de calquera beneficio económico ou moral ou a evitación dun prexuízo.

A STS do 20 de xaneiro de 2009 (recurso de casación 1238/2006) considera que a lexitimación activa atribúese en función da titularidade dun dereito ou dun interese lexítimo que estea en relación co obxecto do procedemento (ou coa pretensión material que sexa obxecto do proceso). Esta relación implica, segundo constante xurisprudencia do TS, que de obterse unha decisión administrativa (ou unha sentenza) favorable, producirase á parte recorrente un beneficio ou se lle evitaría un prexuízo, patrimonial, moral, mesmo profesional, de contido concreto e efectivo. Aínda que esta xurisprudencia sempre foi proclive a entender a lexitimación nun sentido favorable ao seu outorgamento, non pode, con todo, ser interpretada nunha forma tan ampla que conduza a recoñecer unha acción pública en defensa da legalidade, fóra dos concretos casos en que a Lei expresamente a admita.

En calquera caso, esta lexitimación debe estar en relacionada co obxecto do procedemento de tal forma que se liga moi intimamente co fondo do asunto ou cuestión material que suscite.

Concello do Porriño

Pola contra, o Tribunal Supremo non recoñece a lexitimación fundada en “el mero interés en la legalidad” o en “motivos extrajurídicos, susceptibles de satisfacer apetencias, deseos o gustos personales, alejados del interes auténticamente legitimador objeto de protección legal”.

O Tribunal Constitucional, en STC 85/2008, de 21 de xullo, ten sinalado que “el interés legítimo se caracteriza como una relación material unívoca entre el sujeto y el objeto del procedimiento (o de la pretensión tratándose del proceso), de tal manera que el acto administrativo resultante del procedimiento (o su anulación) produzca automáticamente un efecto positivo o negativo actual o futuro pero cierto, debiendo entenderse tal relación referida a un interés en sentido propio, cualificado y específico, actual y real. Se trata de la titularidad potencial de una ventaja o un utilidad jurídica, no necesariamente de contenido patrimonial, por parte de quien inicia el procedimiento o ejercita la pretensión, que se materializaría de prosperar ésta”.

A lexitimación como interesado presupón, por tanto, que a resolución administrativa que se adopte no procedemento poida repercutir, directa ou indirectamente, pero de modo efectivo e acreditado, é dicir, non meramente hipotético, potencial e futuro, na correspondente esfera xurídica de quen alega a súa lexitimación, e, en todo caso, ha de ser certa e concreta, sen que baste, por tanto, a súa mera invocación abstracta e xeral ou a mera posibilidade do seu acaecemento (SSTS do 4 de febreiro de 1991, do 17 de marzo e 30 de xuño de 1995 e 12 de febreiro de 1996, 9 de xuño de 1997 e 8 de febreiro de 1999, entre outras moitas; SSTC 60/1982, 62/1983, 257/1988, 97/1991, 195/1992, 143/1994 e ATC 327/1991).

A amplitude coa que a xurisprudencia vén interpretando a lexitimación e a substitución do concepto de interese directo polo de interese léxítimo, non chega ata o extremo de que non se condicione, en todo caso, a lexitimación á existencia dun interese real. Por dicilo con palabras do Tribunal Constitucional (STC 143/1987) o interese léxítimo, “equivale a titularidad potencial de una posición de ventaja o de una utilidad jurídica por parte de quien solicita la iniciación de un procedimiento (o ejercita la pretensión) y que se materializaría de prosperar la correspondiente petición” (SSTC 60/1982, 62/1983, 257/1988 e 97/1991, entre outras).

Como sinalan a doutrina do TC e a xurisprudencia do TS, a expresión “interese léxítimo” (que utiliza tamén o artigo 24.1 CE), aínda cando sexa un concepto diferente e más amplio que o de “interese directo”, que empregaba a lexislación preconstitucional, ha de entenderse referida a un interese en sentido propio, cualificado ou específico (Sentenza do Tribunal Constitucional 257/1989, do 22 de decembro), o que no ámbito desta Sala do Tribunal Supremo ha levado a insistir na relación unívoca entre o suxeito e o acto ou resolución do procedemento administrativo (ou o obxecto da pretensión, cando se trata do proceso) e presupón, por tanto, que a resolución administrativa poida repercutir, directa ou indirectamente, pero de modo efectivo e acreditado, é dicir, non meramente hipotético, potencial e futuro, na correspondente esfera xurídica de quen alega a súa lexitimación, e, en todo caso, ha de ser certo e concreto, sen que baste, por tanto, a súa mera invocación abstracta e xeral ou a mera posibilidade da súa acaecemento (SSTS do 4 de febreiro de 1991, do 17 de marzo e 30 de xuño de 1995 e 12 de febreiro de 1996, 9 de xuño de 1997 e 8 de febreiro de 1999, entre poldras moitas; SSTC 60/1982, 62/1983, 257/1988 e 97/1991, 195/1992 E 143(1994 E ATC 327/1997).

Concello do Porriño
TABOLEIRO DE EDICTOS MUNICIPAL
DOCUMENTO:
26/08/2016
Date inicio de exposición:
26/10/2016
Date final de exposición:
Período: 4
de

Concello do Porriño

O artigo 31.2 da Lei 30/1992, de 26 de novembro, de Réxime Xurídico das Administracións Públicas e do Procedemento Administrativo Común (LRXPAC) atribúe a titularidade de intereses lexítimos colectivos, nos termos nos que a lei recoñece, ás asociacións e organizacións representativas de intereses económicos e sociais. No mesmo sentido, os artigos 7.4 LOPX e 19.1.b) LXCA. Isto non obsta a que un individuo con interese persoal e cualificado pode tamén actuar en defenderse por si mesmo, ánda que o procedemento e a resolución que se adopte afecte a unha pluralidade de persoas.

O punto crucial na apertura xurisprudencial da lexitimación no procedemento administrativo e no proceso foi o da defensa dos intereses colectivos e difusos. A tendencia foi, tanto no Tribunal Constitucional como no Tribunal Supremo a recoñecer a apertura da lexitimación aos individuos, asociacións e corporacións para a defensa dos intereses colectivos e difusos, especialmente naqueles casos en que, defendendo estes ante a Administración e os Tribunais, o ciudadán esta defendendo o seu propio circulo vital que resulta afectado, como en materias de urbanismo, saúde e medio ambiente, cando a Lei non se adiantou a recoñecer a existencia dunha acción popular.

O Tribunal Supremo (STS do 25 de marzo de 2002) esta abrindo tamén novos camiños ao recoñecemento deste tipo de lexitimación, ánda cando moitas veces o recoñecemento dela ponse en relación cun punto de conexión co circulo vital do intereses da corporación, asociación ou particular recorrente. Frecuentemente, este punto de conexión son as relacións de veciñanza.

Constitúe principio xeral en materia de lexitimación corporativa a esixencia de que debe existir un vínculo ou conexión entre a organización que pretende intervir en procedemento administrativo e o obxecto deste, vínculo ou conexión que se visualiza mediante o exame dos fins estatutarios da Asociación ou Corporación e que se traducen na existencia ou non dun interese profesional ou económico que pode resultar afectado pola decisión que se adopte no procedemento; interese que, en calquera caso, ha de ser cualificado ou específico (STC 252/2000, do 30 de outubro).

A STC 14 febreiro 1991 lembra que ou dereito á tutela xudicial efectiva non é absoluto nin incondicionado, senón que debe someterse ao cumprimento dos requisitos procesuais que legalmente se impoñan, ou que supón que ou dereito á tutela xudicial véxase igualmente satisfeito cando a resposta obtida consiste na negativa para entrar na cuestión de fondo exposta, sempre que esa negativa atópese xustificada de maneira motivada e razonable na falta de cumprimento dous requisitos legalmente esixidos para acceder ás distintas acciones recursos previstos polo ordenamento procesual (SSTC 37/1982, 93/1984 E 62/1989).

A sentenza do TC. Sala 1^a, de 13-9-2004, nº 142/2004 resume a doutrina do tribunal sobre esta materia e establece:

“La cuestión de la legitimación activa de los sindicatos en el orden contencioso-administrativo ha sido ya objeto de diversos pronunciamientos por parte de este Tribunal que han conformado un cuerpo de doctrina jurisprudencial consolidada y estable. Esta doctrina, tal y como ha sido recogida en la STC 112/2004, de 12 de julio, FJ 4, con remisión a otras anteriores (SSTC 101/1996, de 11 junio, FJ 2, 7/2001, de 15 de enero, FFJJ 4 y 5; y 24/2001, de 29 de enero, FJ 3, puede resumirse en los siguientes puntos:

Concello do Porriño
TABOLEIRO DE EDICTOS MUNICIPAL
DOCUMENTO:
Data inicial de exposición: 26/08/2016
Data final de exposición: 26/09/2016
Porriño, a de

a) Debemos partir; en primer lugar, de un reconocimiento abstracto o general de la legitimación de los sindicatos para impugnar ante los órganos del orden jurisdiccional contencioso-administrativo decisiones que afecten a los trabajadores, funcionarios públicos y personal estatutario. Como afirmamos en la STC 210/1994, de 11 de julio, Los sindicatos desempeñan, tanto por el reconocimiento expreso de la Constitución (arts. 7y 28) como por obra de los tratados internacionales suscritos por España en la materia (por todos, Pacto internacional de derechos económicos, sociales y culturales, art 8 o arto 5, parte 11, Carta social europea), una función genérica de representación y defensa de los intereses de los trabajadores que, como ya ha sostenido la doctrina de este Tribunal, no descansa solo en el vínculo de la afiliación, sino en la propia naturaleza sindical del grupo. La función de los sindicatos, pues, desde la perspectiva constitucional, "no es únicamente la de representar a sus miembros, a través de los esquemas del apoderamiento y de la representación del Derecho privado. Cuando la Constitución y la Ley los invisten con la función de defender los intereses de los trabajadores, les legitiman para ejercer aquellos derechos que, aun perteneciendo en puridad a cada uno de los trabajadores uti singulus, sean de necesario ejercicio colectivo" (STC 70/1982, FJ 3), en virtud de una función de representación que el sindicato ostenta por sí mismo, sin que deba condicionarse necesariamente su actividad a la relación de pretendido apoderamiento insita en el acto de afiliación, que discurre en un piano diverso del de la acción propiamente colectiva (SSTC 70/1982, 37/1983, 59/1983 s 187/1987 EDJ 1987/1866 217/1991, entre otras). Por esta razón, es posible reconocer en principio legitimado al sindicato para accionar en cualquier proceso en que estén en juego intereses colectivos de los trabajadores" (STC 210/1994, de 11 de Julio, FJ 3). Queda así clara "la relevancia constitucional de los sindicatos para la protección y defensa, incluso jurisdiccional, de los derechos e intereses de los trabajadores" (STC 7/2001, de 15 de enero, FJ 5).

b) Ahora bien, desde la STC 101/1996, de 11 de junio, venimos exigiendo que esta genérica legitimación abstracta o general de los sindicatos, reconducible a su relevancia constitucional, se proyecte de un modo particular sobre el objeto de los recursos que entablen ante los Tribunales mediante un vínculo o conexión entre la organización que acciona y la pretensión ejercitada. Y ello porque, según recordamos allí, citando de nuevo la STC 210/1994, de 11 de julio, FJ 4 s "la función constitucionalmente atribuida a los sindicatos no alcanza a transformarlos en guardianes abstractos de la legalidad, cualesquiera que sean las circunstancias en que este pretenda hacerse valer. Se trata, en definitiva, de aplicar a estas personas jurídicas asociativas singulares la misma exigencia que se aplica a cualquier otra persona física o jurídica para reconocerle la posibilidad de actuar en un proceso: ostentar interés legítimo en él. Por tanto, concluimos en la STC 101/1996, de 11 de junio, la legitimación procesal del sindicato en el orden jurisdiccional contencioso-administrativo, en cuanto aptitud para ser parte en un proceso concreto o legitimatio ad causam, "ha de localizarse en la noción de interés profesional o económico; interés que ha de entenderse referido en todo caso a "un interés en sentido propio, cualificado o específico" (STC 97/1991, FJ 2 con cite de la STC 257/1988). Interés que, doctrinal y jurisprudencialmente, viene identificado en la obtención de un beneficio o la desaparición de un perjuicio en el supuesto de que prospere la acción intentada, y que no necesariamente ha de revestir un contenido patrimonial" (STC 101/1996, de 11 de junio, FJ 2).

c) En definitiva, hemos señalado con reiteración que para poder considerar procesalmente legitimado a un sindicato no basta con que este acrelide /a defensa de un interés colectivo o la realización de una determinada actividad sindical, dentro de lo que hemos denominado "función genérica de representación y defensa

Concello do Porriño	TABOLEIRO DE EDICTOS MUNICIPAL
DOCUMENTO:	26/08/2016
Dato inicial de exposición:	26/08/2016
Dato final de exposición:	26/08/2016
Por fin, a de	de

Concello do Porriño

de los intereses de los trabajadores" (STC 101/1996, de 11 de junio, FJ 2). Debe existir, además, un vínculo especial y concreto entre dicho sindicato (sus fines, su actividad, etc.) y el objeto del debate en el pleito de que se trate, vincula o nexo que habrá de ponderarse en cada caso y que se plasma en la noción de interés profesional o económico, traducible en una ventaja o beneficio cierto, cualificado y específico derivado de la eventual estimación del recurso entablado (SSTC 7/2001; de 15 de enero, FJ 5; Y 24/2001, de 29 de enero, FJ 5).

Cabe sostener que no caso que nos ocupa (impugnación das bases da citada convocatoria) non se da conexión, vínculo o engarce entre o recorrente e o obxecto do recurso. En efecto, non é necesario que este tipo de base sexan negociadas cos sindicatos porque no é un suposto de intervención obligatoria dos sindicatos porque así o sinala expresamente o propio Acordo regulador das condiciones de emprego do persoal funcionario do concello do Porriño e a negociación das bases non está entre as materias legalmente suxeitas a negociación colectiva. De modo que o sindicato recorrente non pode pretender a negociación porque no é unha materia obxecto de negociación, [excluída da negociación consonte o artigo 34.1 da Lei 9/1987, de 12 de xuño, de órganos de representación, determinación das condicións de traballo e participación do persoal ao servicio das Administracións Públicas, o artigo 37.2 do Real Decreto Lexislativo 5/2015, de 30 de outubro, polo que se aproba o texto refundido da Lei do Estatuto Básico do Empregado Público, artigo 153.2 da Lei 2/2015, de 29 de abril, do emprego público de Galicia, e o artigo 30.2.3 do Acordo Regulador das condicións de emprego do persoal funcionario do Concello do Porriño (BOPDEPO, nº 126, de 1-7-2011)], este último determina que las bases de persoal interino serán comunicadas á representación legal dos traballadores (o que se fixo con posterioridade á publicación do anuncio da convocatoria no Faro de Vigo, de data 6-7-16, no Boletín Oficial da Provincia de Pontevedra, nº 139 de 21-7-16, e das bases no Taboleiro de edictos, con data 6-7-16, e na páxina web do Concello do Porriño)] ao tratarse dunhas bases para a convocatoria, das denominadas "bolsas de traballo" ou "listas de espera" ou "listas de reserva" de uso frecuente nas administracións públicas para nomeamentos ou contratacións que non son inadecuadas para os efectos de poder dar satisfacción ás necesidades da administración dun nomeamento ou contratación rápida, e áxil, e neste senso xa se ha pronunciado o Tribunal Supremo na súa sentenza de 23 de setembro de 2002, rec, 2738/1998, lembrando que as esixencias dos principios institucionais de igualdade, mérito e capacidade resaltan con todo o seu vigor cando se proxectan sobre o ingreso na función pública de carreira "pero no pueden proyectarse con el mismo nivel de intensidad sobre el personal interino, cuya selección, como dice el precitado Auto de 12 de diciembre 1999, lógicamente exige menos rigor en la selección", nesta mesma liña a sentencia núm. 751/2007 de 26 de decembro do Tribunal Superior de Xustiza do País Vasco (Sala do Contencioso-Administrativo).

Tendo en conta o anteriormente exposto para dar resposta a devandita cuestión previa de se o sindicato recorrente ostenta a lexitimación activa (interese lexítimo) prevista no artigo 31 da LRXPAC, hai que argumentar que o sindicato recorrente carece de lexitimación por non darse os requisitos seguintes:

-Non ser titular dun dereito ou dun interese lexítimo que estea en relación co obxecto do recurso que se ligue moi intimamente co fondo do asunto. Esta relación implica, segundo constante xurisprudencia do TS, que de obterse unha decisión administrativa favorable que producise ao recorrente un beneficio ou se lle evitaría un prexuízo, patrimonial, moral, mesmo profesional, de contido concreto e efectivo.

Concello do Porriño	TABOLEIRO DE EDICTOS MUNICIPAL
DOCUMENTO:	26/09/2016
Data inicial de exposición:	de
Data final de exposición:	de
Porriño, a	

Concello do Porriño

-Non existir un interese en sentido propio, cualificado ou específico, unha relación unívoca entre o suxeito e o acto impugnado que presupoñan, por tanto, que a resolución administrativa poida repercutir, directa ou indirectamente, pero de modo efectivo e acreditado, é dicir, non meramente hipotético, potencial e futuro, na correspondente esfera xurídica do sindicato recorrente.

-Non estar en xogo dereitos e intereses colectivos de traballadores.

-Non existir prexuízo económico o profesional..

-Non acreditarse polo recorrente o interese lexitimo dos seus afiliados no concello en relación ao acto administrativo impugnado.

-Carecer dun interese lexitimo na anulación do acto impugnado, xa que só pode defender intereses colectivos e neste caso as bases recorridas afecta soamente a un proceso de selección para a creación dunha bolsa de emprego público temporal a xeito de lista de reserva de auxiliares administrativos interinos da escala de administración xeral, subescala auxiliar, grupo C, subgrupo C2 para atender as necesidades temporais e de interinidade do Concello do Porriño, mediante concurso. Considerándose por ende que non está en discussión un interese colectivo, de maneira que só os afectados polo concurso poderían cuestionar as bases da convocatoria impugnada. Esta non produciría ningún beneficio directo e inmediato á parte recorrente, agás a defensa da legalidade.

Por conseguinte, non cabe recoñecer lexitimación ao recorrente para accionar fronte á pura legalidade, nin para defender os potenciais intereses de futuros funcionarios interinos dos que non ostentan a súa representación; carecendo do interese lexitimo para interponer o presente recurso ao non afectar o acto impugnado aos seus intereses.

En consecuencia do antedito procede ditar unha resolución administrativa de inadmisión do recurso interpuesto, sen entrar no fondo do asunto, por falta de lexitimación activa do recorrente.

SEGUNDO.- Dado que se solicita a suspensión do acto recorrido, estarase ao disposto no artigo 111 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de Réxime Xurídico das Administracións Públicas e do Procedemento Administrativo Común, que regula a suspensión da execución dos actos administrativos como consecuencia da interposición dun recurso administrativo. O apartado 3 do citado artigo 111 dispón que: "*la ejecución del acto impugnado se entenderá suspendida si transcurridos treinta días desde que la solicitud de suspensión haya tenido entrada en el registro del órgano competente para decidir sobre la misma, éste no ha dictado resolución expresa al respecto*".

De modo que solicitada a suspensión da execución do acto recorrido, e antes de que transcorra o citado prazo de trinta días hábiles, debe adoptarse a correspondente resolución sobre a petición da suspensión solicitada e iso de maneira anticipada á resolución definitiva que resolva o recurso administrativo interpuesto.

TERCEIRO.- O principio de eficacia das resolucións ou actos ditados polas Administracións Públicas amparados na súa presunción de legalidade, dá lugar á regra xeral da executividade, que se mantén, en principio, aínda que se interpoña calquera recurso, conforme determinan os artigos 56, 57.1 e 94 e 111 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de Réxime Xurídico das Administracións Públicas e

Concello do Porriño

do Procedemento Administrativo Común, e o artigo 51 da Lei 7/1985, de 2 de abril, Reguladora de las Bases del Régimen Local, áinda que nos dous últimos dos devanditos preceptos permite a suspensión da execución do acto en determinados supostos expresamente previstos na Lei.

Agora ben, a harmonización das esixencias de tales principios de actuación administrativa esixe ponderar en cada caso concreto, por unha banda, en que medida o interese público ou de terceiros demanda xa unha inmediata execución do acordado, e por outro, que tipo de prexuízos irreversibles ou de difícil reparación poderían derivarse daquela.

No presente caso, tomando en consideración os motivos determinantes da decisión sobre a solicitude de suspensión formulada establecidos no artigo 111 da Lei 30/1992 de Réxime Xurídico das Administracións Públicas e do Procedemento Administrativo Común, resulta de todo punto evidente que non concorren os requisitos legais establecidos para que poida acordarse a suspensión do acto administrativo recorrido polas razóns seguintes:

a) Falta de xustificación do “periculum in mora”.

A primeira causa que podería xustificar a suspensión dun acto administrativo sería que a execución puidese causar prexuízos de imposible ou difícil reparación. Trátase dunha previsión que xerou unha complexa casuística xurisprudencial xa que, en palabras do propio Tribunal Supremo, hai que destacar neste ámbito: “*la necesidad de atenerse a las singularidades de cada caso debatido por las circunstancias concurrente en el mismo, lo que implica, desde luego, un claro relativismo en desacuerdo con consideraciones dogmáticas y con criterios rígidos o uniformes*” (STS 4 de febreiro de 2008, rec. casación 926/2006).

Unha análise da xurisprudencia ofrécenos os requisitos que deben cumplir unha solicitude de suspensión para poder ser entendida.

En primeiro lugar é importante insistir na necesidade non só de alegar qué efectos concretos de imposible ou difícil reparación derivaríanse da execución do acto, senón tamén de achegar a proba destes ou, en caso de imposibilidade da súa achega directa, de propoñer a proba correspondente (por exemplo, a xa citada sentenza STS 4 de febreiro de 2008 rec. de casación 926/2006 ou a STS 4 de novembro de 2005, rec. de casación 4559/2003) xa que corresponde a quen alega o prexuízo da súa proba concreta.

O prexuízo en cuestión, de imposible ou difícil reparación, debe ter tamén un carácter inminente ou actual e nunca hipotético (por exemplo, STS 7 de maio de 2008, rec. de casación 2108/2007).

O dano, ademais, debe afectar os intereses ou dereitos do recorrente (STS 9 de xullo de 2010 rec de casación 4240/2009).

Demostrada a existencia de danos no caso de que se execute o acto administrativo impugnado e, ademais, o carácter dos devanditos danos como irreparables ou de difícil reparación (o que non se fixo no presente caso), sería necesario, ademais, realizar unha ponderación entre o prexuízo que causaría ao interese público ou aos terceiros e o posible prexuízo que se lle podría causar ao recorrente como consecuencia da eficacia inmediata do acto recorrido e é obvio que no caso que nos ocupa de realizarse tal ponderación, se esta procedese, inclinaríase cara ao interese

Concello do Porriño
TABOLEIRO DE EDICTOS MUNICIPAL
DOCUMENTO:
Data inicial de exposición: 26/08/2016
Data final de exposición: 26/10/2016
de
Porriño, o 26 de

Concello do Porriño

público ou aos máis de 150 interesados participantes na convocatoria de que se trata que non impugnaron as bases da mesma.

A maior abastamento consideramos de aplicación á vía administrativa a doutrina recollida nos Autos do Tribunal Supremo de data 26 de setembro de 1987 –RJ 1987\6357- 20 y 23 de novembro de 1989 –RJ 1989\7810 y RJ 1989\7813- 14, 15 e 18 de marzo de 1996 –RJ 1996\2431, RJ 1996\2476, RJ 1996\2659-, e de data 19 de setembro de 2000 (Ar. 7655), para apreciar a concorrencia de “*periculum in mora*” non basta con alegar a existencia de danos de imposible ou difícil reparación “*sino que es necesario acreditar los perjuicios*”.

Pois ben, o sindicato recorrente solicita a suspensión da execución do acto impugnado sen achegar elementos de proba que permitan apreciar cales son os danos e prexuízos que se lle ocasionarían, limitándose a dicir en OTROSÍ SOLICITO, “...se declare la suspensión de la ejecución del acto impugnado dado que de la aplicación de las mismas se puede producir perjuicio para futuros aspirantes excluidos y a los ciudadanos en general.”

Consecuentemente, á vista do exposto, non procede a adopción da medida de suspensión da execución do acto impugnado por que non se acredita a existencia do requisito esencial e básico para a súa adopción, isto é o “*periculum in mora*”.

b) Falta da apariencia de bo dereito *fomus boni iuris* na pretensión do recorrente.

A declaración de suspensión do acto nulo non pode facerse mecanicamente ante calquera alegación de nulidade xa que iso estimularía un uso fraudulento da alegación de nulidade de pleno dereito, de forma que só procederá a suspensión cando a alegación de nulidade resulte manifesta, cumprindo, por tanto, cun requisito esencial da propia definición institucional da nulidade de pleno dereito.

Nesta idea da necesidade de que a nulidade do acto cuxa suspensión se solicita sexa evidente ou manifesta vén insistindo o Tribunal Supremo, podendo citarse a súa sentenza do 21 de outubro de 2004 (rec. 1732/2002) na que se sinala que: ““La posibilidad de que la nulidad de pleno derecho pueda operar para justificar la suspensión esta condicionada a que “de una manera terminante, clara y sostensible se aprecie la concurrencia de una de las causas de nulidad de pleno derecho previstas en nuestro ordenamiento” (Sentencia de 30 de enero de 2001 con cita de múltiples autos y sentencias anteriores en la misma línea). De tal suerte que la virtualidad de tal doctrina es escasa al no ser el incidente de suspensión el trámite idóneo para decidir la cuestión objeto del pleito””.

Aínda que o “*fumus boni iuris*” poida ser tamén un elemento para ter en conta para a adopción dunha medida cautelar como a suspensión do acto, a súa aplicación foi interpretada pola xurisprudencia que sinalou que non pode ser nunca a causa determinante da adopción da medida cautelar cando o que se alega é a nulidade en virtude de causas que han de ser obxecto de valoración, por primeira vez, no proceso principal.

Neste sentido se ha pronunciado o Tribunal Supremo en numerosas ocasións (Autos de 19 de maio –RJ 1998, 5774-, 12 de novembro de 1998 –RJ 1998, 9735-, e 25 de xuño de 2002 –RJ 2001, 5801-, e Sentenza de 25 de setembro de 2000 –RJ 2000, 7692-), ao sinalar que a invocación sobre a doutrina da apariencia de buen derecho “es sólo un factor desde luego importante para dilucidar la prevalencia del interés que podría dar lugar a la procedencia de la suspensión, que exige su prudente

CONCELLO DO PORRIÑO
TABOLEIRO DE EDICTOS MUNICIPAL
DOCUMENTO:
Data inicial de exposición: 26/01/2016
Data final de exposición: 20/01/2016
Porriño, o dia de

aplicación y significa que sólo cabe considerar su alegación como determinante de la procedencia de la suspensión cuando el acto haya recaído en cumplimiento o ejecución de una norma o disposición general que haya sido previamente declarada nula o cuando se impugna un acto o una disposición idénticos a otros que ya fueron jurisdiccionalmente anulados, por cuanto que cuando se postula la nulidad en virtud de causas que han de ser por primera vez objeto de valoración o decisión en el proceso principal, lo que se pretende es que se prejuzgue la cuestión de fondo sin que el incidente de suspensión sea el cauce procesal idóneo para decidir la cuestión objeto del pleito (...).

En liña co anterior, o Tribunal Supremo ha matizado a aplicación do “*fumus boni iuris*” seguindo unha dirección paralela á observada respecto das alegacións de nulidade de pleno dereito, sinalado no seu Auto do 12 de xuño de 2001 -RJ 2001\8888-, entre outros, que “*la apariencia de buen derecho sea clara y manifiesta, y resaltando que debe ser apreciada sin necesidad de profundizar demasiado en el fondo del asunto*”.

En consecuencia, o argumento da apariencia de bo dereito non pode aplicarse neste caso para dilucidar a pretensión do recorrente, por canto iso supoñería prexulgar sobre o fondo do asunto no incidente de medida cautelar.

A maior abastamento e sen prexuízo do anteriormente exposto, cómpre poñer de manifesto què a apariencia de bo dereito invocada polo sindicato recorrente non existe. En efecto, o recorrente afirma que ata ou momento de interposición do recurso de reposición non se comunicou as bases á representación legal dos traballadores. Frente a esta afirmación é preciso poñer de manifesto que o propio recorrente, (de poder considerarse a este representante dos traballadores xa que logo no Concello do Porriño están os delegados de persoal funcionario libremente elixidos que ostenta tal representación) nos propios feitos do recurso, transcribe texto íntegro dalgunhas das Bases da convocatoria, do que se deduce que coñece ben o contido daquelas; e que nos encontramos ante unas Bases da convocatoria que han merecido o informe favorable del Sr. Secretario Xeral do Concello, que están publicadas polo Concello do Porriño na súa páxina web www.porremprego.org, no seu taboleiro de edictos, e que sendos anuncios da convocatoria foron inxeridos no Faro de Vigo, de data 6-7-2016, e no Boletín Oficial da Provincia de Pontevedra, nº 139 de 21-7-2016, e que despois destas publicación, como xa quedou dito anteriormente, foron comunicadas, dándose traslado das meśmas, aos delegados de persoal funcionario e cuxa aceptación polos interesados queda probada pola propia presentación de máis de 150 instancias de participantes sen que ningún deles as impugnasen.

En consecuencia do antedito procede ditar unha resolución administrativa de inadmisión do recurso interposto, sen entrar no fondo do asunto, por falta da preceptiva representación legal e por falta de lexitimación activa ao carecer de interese lexítimo para recorrer, e de desestimación da solicitude de suspensión sobre a execución do acordo recorrido.

TERCEIRO.-Este órgano administrativo é competente para resolver o recurso de reposición interposto e, polo tanto, para adoptar a presente resolución, de conformidade co disposto no artigo 116 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de Réxime Xurídico das Administracións Públicas e do Procedemento Administrativo Común en harmonía co artigo 209 do Real Decreto 2.568/1986, de 28 de novembro, polo que se aproba o Regulamento de Organización, Funcionamento e Réxime Xurídico das Entidades Locais.

Concello do Porriño

Vistos os preceptos legais citados e demais de xeneral ou concordante aplicación, esta Alcaldía,

RESOLVE

- 1º.- Inadmitir o recurso potestativo de reposición interposto polo sindicato CSI-F, mediante escrito (R.E. nº 6745/29-7-2016), contra as bases para a convocatoria para constituir unha bolsa de emprego público temporal a xeito de listas de reserva de auxiliares administrativos interinos, sen entrar no fondo do asunto, por falta da preceptiva representación legal e por falta de lexitimación activa ao carecer de interese lexítimo para recorrer.
  - 2º.- Desestimar a solicitude de suspensión sobre a execución do acordo recorrido, formulada no Recurso potestativo de reposición interposto contra a o citado acto do Procedemento administrativo relativo ao expediente de referencia.
  - 3º.- Notificar esta resolución ao recurrente e publicala no taboleiro de edictos e páxina web www.porremprego.org, do concello do Porriño.

Contra a presente resolución, que pon fin á vía administrativa, poderán os interesados interpoñer recurso contencioso-administrativo no prazo de dous meses, contados desde o día seguinte ao da súa notificación ou publicación, ante a Xulgado do contencioso administrativo de Pontevedra, de acordo co previsto nos artigos 8 a 10 e 46.1 da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da Xurisdición Contencioso-Administrativa. Todo iso, sen prexuízo de que se poida exercitar, no seu caso, calquera outro recurso que se estime procedente.

O manda e assina o a Sr. Alcalde Acctal. D. Manuel Carrera Punzo, no Porriño a vinte e cinco de agosto de douos mil dezaseis.

O ALCALDÍACCTA

MANUEL CARRERA PUNZÓN

EDUARDO PORTELA FERNÁNDEZ

